



Република Србија  
Врховни касациони суд  
Рев 511/2015  
26.11.2015. године  
Београд

## У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца Н.Ж. и П.Ж. из П., које заступа пуномоћник Н.С., адвокат из П., против туженог Д.О.О. за производњу пољопривредних производа, транспорт и услуге А. из Ц., кога заступа пуномоћник Г.В., адвокат из П., ради плаћања закупнине и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 2101/11 од 28.03.2012.године, у седници већа одржаној дана 26.11.2015.године, донео је

## ПРЕСУДУ

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 2101/11 од 28.03.2012.године.

## Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П бр. 69/10 од 18.04.2011.године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужени да тужиоцима на име накнаде материјалне штете због плаћања закупнине и накнаде за одводњавање, као и изгубљене добити због неубирања ратарских приноса рода 2008.године плати и то тужиоцу Н.Ж. износ од 11.976.705,12 динара са припадајућом законском затезном каматом, а тужиоцу П.Ж. укупан износ од 12.889.414,44 динара са припадајућом законском затезном каматом као и да им накнади трошкове парничног поступка. Обавезани су тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка исплате износ од 325.940,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је побијаном пресудом Гж бр. 2101/11 од 28.03.2012.године одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду Вишег суда у Панчеву.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилаца изјављеном преко пуномоћника из реда адвоката оспорава се другостепена пресуда Апелационог суда у Новом Саду због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и одлучио да ревизија тужилаца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а није захваћена ни битном повредом из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП на коју указују ревиденти, јер нема недостатака због којих не би могла бити испитана.

Неосновано је указивање ревидента да нижестепене пресуде садрже само образложење о предуговору закљученом између туженог и А. за коришћење 250 ха пољопривредног земљишта, док не садрже разлоге због чега је одбијен тужбени захтев за преосталих 62,8265 ха које је тужени користио без било каквог основа. Ово са разлога што према утврђеним чињеницама тужени је током 2004.године закључио два предуговора, један са Компанијом за производњу меса А. из П., а други са ДПП Ј., те укупна површина земљишта по тим уговорима је 338 ха а не само 250 ха како тврди ревидент, те нижестепене пресуде садрже разлоге за одбијање тужбеног захтева за укупну површину земљишта које користи тужени, а за које су тужиоци закључили уговоре о закупу са Републиком Србијом, Министарством пољопривреде, шумарства и водопривреде.

Према утврђеним чињеницама тужиоци су 10.12.2007.године закључили посебне уговоре о закупу пољопривредног земљишта у државној својини са Републиком Србијом, којим уговорима су регулисана права и обавезе уговорних страна. Тужиоци нису ступили у посед закупљених парцела због чињенице да се у државини истих налазио тужени на основу предуговора о купопродаји из 2004.године закључених са Компанијом А. и Предузећем Ј. Међутим, решењем ЈВП В.В. из Н.С., тужиоци су задужени накнадом за одводњавање за 2008.годину, а те исте године тужиоци су се први пут обратили свом саговорачу РС, Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде са захтевом да им се преда у посед земљиште које је предмет уговора о закупу. Дана 28.03.2011.године РС, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде поднело је тужбу против овде тужилаца због неплаћених закупнина по уговорима од 10.12.2007.године.

Тужбеним захтевом тужиоци су тражили накнаду материјалне штете због обавезе плаћања закупнине и накнаде за одводњавање, као и изгубљене добити због неубирања ратарских приноса.

Код овако утврђених чињеница и постављеног тужбеног захтева прваилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбе члана 567, 569. и 580. ЗОО, као и одредбе члана 60. до 71. Закона о пољопривредном земљишту када су одбили тужбени захтев јер је Република Србија по уговорима о закупу пољопривредног земљишта у државној својини који су тужиоци закључили са итом пасивно легитимисана како за испуњење уговорних обавеза, тако и за евентуалну накнаду штете. За своје одлучивање нижестепени судови су дали јасне

и непротивречне разлоге, које прихвата и ревизијски суд те их сагласно члану 405. став 2. ЗПП неће понављати.

Неосновано ревидент указује на солидарну одговорност туженог са Републиком Србијом за накнаду штете коју су тужиоци претрпели, будући да су тужиоци били у уговорном односу са Републиком Србијом, те се евентуално може радити о уговорној одговорности за штету, док са туженим нису били у уговорном односу, те би се евентуално могло радити о деликтној одговорности, те нема солидарне одговорности туженог и Републике Србије за евентуално причињену штету тужиоцима. Позивање ревидената да је суд морао туженог обавезати да тужиоцима накнади неосновано стечену корист није основано. Иако суд није везан правним основом тужбеног захтева, зависно од основа тужбеног захтева опредељеног у тужби утврђује се чињенично стање, а у конкретном случају исто је усмерено према постављеном тужбеном захтеву на накнаду штете, а не на накнаду користи из члана 219. ЗОО, јер такав захтев тужиоци нису ни поставили па га не могу истицати у ревизијском поступку. Напротив у жалбеном поступку тужиоци су истакли да је небитно колику је корист тужени стекао од коришћења земљишта.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом члана 405. ЗПП одбио ревизију тужилаца као неосновану.

**Председник већа-судија  
Бранислава Апостоловић,с.р.**